

Tieden

7. Kapitel

Vun de Revolutschoon worrn de meisten Lüüd in uns lütt Stadt nix wies, dor ännern sik ok nich veel, mehr to eten geef dat sowieso nich. Wi Kinner müssen as

5 jümmer to School, ik weer jüst twölf worrn un gung in de Quarta mit de bruun Mütz. Un doch mutt ik je wull 'n Nees hatt hebben för dat, wat sik nu hier afspeeln schull, anners kann ik mi nich

10 denken, dat ik jüst an dissen Dag an de Eck vun de Schoolstraat stunn, gegenöver vun Wegner vör't Schaufenster vun Koopmann Hinz, un de Süderstraat op un dal keek - dat weer so üm halwi dree,

15 kort na de Meddagsstünn, un op de Straat meist nix los. Ik schoot richti in'n Dutt, as ik op mal achter mi dat Geknatter hör - ik dreih mi üm un do keem dat al op mi to:

20 Dat weer 'n Kutsch, 'n swatte Kutsch, mit twee Peer vör, un se kemen vun't Markt dal un lepen Galopp. „De mutt ok ni veel vun Peer verstahn“, schoot mi dat dör'n Kopp, „wo kann he de Peer in'e Stadt op

25 Koppsteenplaster Galopp lopen laten?“

geb.1906 in Marne, gest. 1991 in Kiel
 Hochschulprofessor, Rektor der Päd. Hochschule Kiel,
 umfangreiches niederdeutsches Werk.

Aver nu kreeg he se warrafti to'n Stahn,
 just vör Wegner sien Gastweertschaft,
 teihn Schreed vun mi. Dat weer 'n toe¹
 Kutsch, as wi se bloots bi Hochtieden
 30 kennen deen, de Slag² floog op un 'n
 Mann in blagen Antoch steeg ut un
 achter em twee Mariners, de harrn
 Gewehr in de Hand. Wat schull denn nu
 passeern? Verfehrt un nischieri togliiek,
 35 sluck ik gau mal dröög rünner, aver
 soveel kreeg ik doch rut, wat all Kinner
 sehn, wenn Peer un Wagen alleen staht,
 dat keem vun sülm: „Schall ik de Peer
 fasthooln?“ De blaue Mann keek mi an,
 40 aver he harr mi wull nich verstahn, he
 muß liekers³ 'n lütten Stoot verhooln un
 mi vörbilaten - de Kutscher smheet mi dat
 Leit⁴ to un sprung af: he weer ok 'n
 Mariner, dat kunn ik nu sehn, he harr 'n
 45 Buscheruntje⁵ över de Bluus trocken un
 'n Jockeymütz op'n Kopp. Nu worr de
 Kroogdöör vun binnen opreten, un de
 veer gungen rin. Dat weer mucks-
 musenstill. Wat sik nu wieder afspeel,
 50 kreeg ik nich mit - de Döör worr wedder
 tomaakt, aver mi düch, de blage Mann

weer dor binnen an't Snacken, verstahn
 kunn ik nix, liekers ik je meist ünner't
 Finster luur.
 55 Duer aver nich lang, do geef dat dor
 binnen en Gejohl un Hannenklatschen un
 Singen, dat de Peer half hochstegen, so
 harrn se sik verjaagt. Ik muss se half op't
 Trittoir nehmen, ans kreeg ik se nich
 60 ruhig. Weer je noch schöner ween, wenn
 de mi nu dörgahn weern! Denn harr ik
 mi aver fix blameert, aver nee, dörgahn
 deen se nich, so veel kunn ik al sehn,
 se wulln sik bloots 'n beten wiesen. Nu
 65 kemen de veer wedder rut, de Blage
 dreih sik noch mal üm un reep: Es lebe
 der rote Arbeiter- und Soldatenrat! Do
 schregen se all „Hoch“ dorbinnen un
 drängeln un quetschen sik in de Döör.
 70 Nu stegen de dree in un de
 Marinerkutscher steeg op'n Buck, ik
 smheet em dat Leit to: „Ab nach
 Brunsbüttel!“ sä he, un do trocken de
 Vöss al an. An Drinkgeldgeven dach
 75 keeneen vun de veer - merkwürdigerwies
 ik ok nich.

¹ geschlossene

² Tür

³ dennoch, trotzdem

⁴ Zügel

⁵ blau-weiß-gestreifter Arbeitskittel (Seefahrt)

De lütte Prinz

(Kapitel XXI)

In düssen Ogenblick düker de Voss op.

„Go'en Dag ok“, sä de Voss.

„Go'en Dag ok“, geev de lütte Prinz
hööfli trüch. He dreih sik üm, man he

5 kunn nix sehn.

„Ik bün dor“, sä en Stimm, „ünner'n
Appelboom ...“

„Wat büst du för een?“ sä de lütte Prinz.

„Du büst banni scheun...“ „Ik bün een

10 Voss“, sä de Voss.

„Man to, un speel mit mi“, slöög de lütte
Prinz vör. „Ik bün dull truri ...“

„Ik kann ni mit di spelen“, sä de Voss.

„Ik bün noch ni tamm.“

15 „Oh! Nix för ungoot“, meen de lütte
Prinz.

Man denn dach he beten na un sä
achteran: „Wat hett dat to bedüden:
,tamm ween'?'“

20 „Du büst ni vun düsse Kant“, sä de Voss.

„Wat söchst du?“

„Ik söök de Minschen“, sä de lütte Prinz.

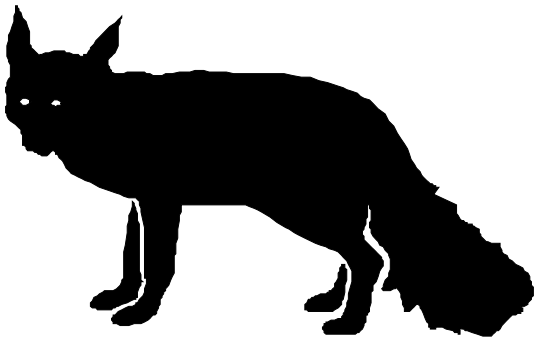
„Wat hett dat to bedüden: 'tamm
ween'?'“

25 „De Minschen“, sä de Voss, „de hebbt
Flinten un gaht op Jagd. Dat is mi
towedder! De haalt sik ok Höhner. Se
hebbt nix anners in'n Sinn. Söchst du
Höhner?“

30 „Nee“, sä de lütte Prinz. „Ik söök
Frünnen. Wat hett dat to bedüden: 'tamm
ween'?'“

„Dat's en Saak, de warrt fakener⁶
vergeten“, sä de Voss. „Dat meent:

35 tohoopknütten.“

---

⁶ öfter

Arnd Immo Richter verfasste unter diesem Pseudonym mehrere plattdeutsche Bücher.

„Tohoopknütten?“

„Kloor“, sä de Voss. „Opstunns büst du för mi noch en lütten Buttjer, so as hundertdusend anner lüttje Buttjers ok.

40 Ik bruuk di ni, un du bruukst ok mi ni. Ik bün för di man bloots en Voss, so as hundertdusend anner Vöss ok. Man wenn du mi tamm maken deist, denn bruukt wi beiden een den annern. Denn büst du
45 för mi de eenzige vun de Welt. Un ik bün denn ok för di de eenzige in de Welt ...“

„Ik fang an to verstahn“, sä de lütte Prinz. „Dat gifft dor en Bloom ... Ik meen, dat se mi tamm maakt hett ...“

50 „Dat mag angahn“, sä de Voss. „Dat gifft all'ns Möögliche op de Eer ...“

„Nee! Dat is ni op de Eer“, sä de lütte Prinz. De Voss wörr schiens heel
55 fiddeli⁷:

„Op'n annern Planeten?“

„Jo.“

„Gifft dat op düssen Planeten dor ok Jagers?“ „Nee.“

60 „Dat's di jo spannend! Un Höhner?“

„Nee.“

„Nix is vullkamen“, süüfz do de Voss. (...)

De Voss sweeg still un keek en lang Tiet op den lütten Prinzen: „Wenn du dat magst ... maak mi tamm!“ sä he.
65 (...)

„Wat schall ik dor för maken?“ sä de lütte Prinz.

„Du schasst veel Gedüür hebben“, anter

de Voss. „Opeerst geihst du mal en beten
70 afsiets vun mi in't Gras sitten, kiek: jüst so. Ik warr di denn ut'n Ogenwinkel ankieken, un du seggst denn nix. De Snackeree is dor schuld an, wat sik de Lüüd ni verstaht. Man elkeen Dag dröffst
75 du beten neger na mi ranrücken ...“

Anner Morgen kümmt de lütte Prinz wedder trüch. „Dat harr beter ween, weerst du to de sülvige Stünn torüchkamen“, sä de Voss. „To'n Bispill:
80 Kümmt du nameddags Klock veer, denn kann ik al Klock dree anfangen, mi to freien. Un wenn de Tiet denn so vergeiht, denn warr ik mi jümmer duller freien. Klock veer warr ik denn al hibbeli
85 un jibbeli; ik warr denn wies, woveel dat Glück kösten deit! Man wenn du to watweetik för'n Tiet kümmt, denn weet ik ni, wo ik mien Hart op inrichten schall. (...)

90 Soans is dat nu kamen, dat de lütte Prinz den Voss tamm maakt hett. Un as nu de Afschiedsstünn neger keem:

„Ach!“ sä de Voss ... „Mi warrt nu de Tranen kamen.“

95 „Dor büst du sülm an schuld“, sä de lütte Prinz. „Ik wull di jo nix Leges andoon, man du hest dat jo wullt, wat ik di tamm maken schull ...“

„Kloor“, sä de Voss.

100 „Man nu warrt di de Tranen kamen!“ sä de lütte Prinz.

„Kloor“, sä de Voss.

⁷ aufgeregt

Strümp över'n Kopp

He maakt sik fardig. Nu schall dat glieks losgahn. Hett he ok an allens dacht?
Noch mal dörchgahn, beter is beter. Is ja dat eerste Mal, dat he sowat maakt, dor
5 fehlt doch dat Öven. Un – sowat deiht en ok nich jedeen Dag.
En Bank överfallen – du leve Tiet, un dat schull jüst he maken! Man se harr em utkeken, all sien Snacken gegenan
10 harr nix nützt. He weer an de Tour, harr se seggt. Jedereen müß dat mal maken, harr sien Mackers meent.
„Is good“, gnurr he toletzt, „ik maak den Överfall, aver mehr ok nich. Üm den
15 annern Kraam mööt ju sik quälen. Keen‘ besorgt mi en Pistol? Un en Strümp över den Kopp bruuk ik ok.“
Se lachen unbannig⁸ un raden em, he schull mal bi sien Fründin in’e Schuuv
20 na en olen Nylon-Strümp wöhlen.
„Wenn dor nich mal en nieges Poor Strümp bi över is, denn maak ik dat nich!“ Füüsch⁹ stünn he op un wull na Huus gahn. „Bliev sitten un höör di
25 allens in Roh an...“ Se verkloren em den ganzen Plan, un toletzt weer he övertüügt. Höör sik doch ganz einfach an, dat schull he wull torechtkriegem.
Peter verspröök em en frischen

---

⁸ hemmungslos

⁹ wütend

geb. 1953 in Garding/Eiderstedt.

Dipl.-Bibliothekarin, schreibt plattdeutsche Lyrik und Erzählungen, überträgt ins Plattdeutsche.

30 hellbrunen Strümp, un Axel wull sik
üm de Pistol kümmern.
Antrecken schull he sik wat Grieses¹⁰,
blots nix mit Farv, dat wöör to dull
opfallen. Op den Kopp kreeg he en
35 düsterblauen Elvsegler, un Finger-
hanschen ut fien Wildleder müss he
övertrecken. „Anners flutschen di de
Geldschiens noch ut de Hannen!“ spaaf
Axel. Toletzt bruuk he noch en grote
40 Plastiktüüt för dat vele Geld.
So keem dat Stück in‘e Gang, un
vundaag schull dat nu losgahn. Allens
weer vele Malen dörchspeelt, dor kunn
nix scheef lopen. Jedereen harr sien
45 Opgaav un wöör wull op sien Posten
stahn. Dat schull Hand in Hand gahn.
Liekers seet em al morgens bi’t Opstahn
de Opregen¹¹ in de Knaken¹², un he
slieker sik so över den Dag. Man he harr
50 dat toseggt, kunn sien Mackers in’n
letzten Momang nich in Stich laten.
Nu töövt¹³ he hier. En halve Stünn
noch... He maakt sik fardig, treckt sik dat
griese Tüüch an, stickt de Pistol in de
55 rechte Büxentasch, denn överleggt he sik
dat anners, stickt ehr in de Jackentasch.
Ja, dat is beter! Wenn he in den Ingang
rinkümmt, will he de rechte Hand an de
Pistol leggen un de erst ruttrecken, wenn

60 he vör de Kass steiht.
In den Strümp hett he sik Löcker för de
Ogen rinsneden. He treckt sik dat Dings
to Proov över den Kopp un meent meist,
he mutt sticken¹⁴, he jappt un puust. Fix
65 maakt he en smallen Snitt för sien Mund.
Nu kann he beter to Luft kamen. Wenn
he dat Geld hett, kann he sik den Strümp
ja glieks wedder dalrieten.
„De Mütz hett ok ehr beste Daag hatt“,
70 denkt he, „wenn ik düt Theater achter mi
heff, smiet ik ehr weg!“
He süüfz op. Meist will em de Kraasch¹⁵
verlaten. Sien eerste Banköverfall...
De Wieser vun sien Klock schüfft sik
75 sachten¹⁶ wieder. Nu warrt Peter glieks
kamen, em en Teken maken un sik denn
üm de Eck opbuun. Dat warrt Tiet. He
treckt sik toletzt den Strümp över den
Kopp, sett den Elvsegler op, faat noch
80 eenmal na de Pistol in sien Jackentasch...
...dor, dat Teken!
He ritt de Döör op, stört rin na de Kass,
de Pistol in de Hand ... un ... steiht in’t
helle Licht, merrn op de Bühne vun dat
85 Plattdüütsche Theater, süht noch mit
halve Oog sien Mudder in de eerste
Reeg sitten, ehr dat he luuthals
böltk¹⁷: „Hannen hoch!“

¹⁰ Graues

¹¹ Aufregung

¹² Knochen

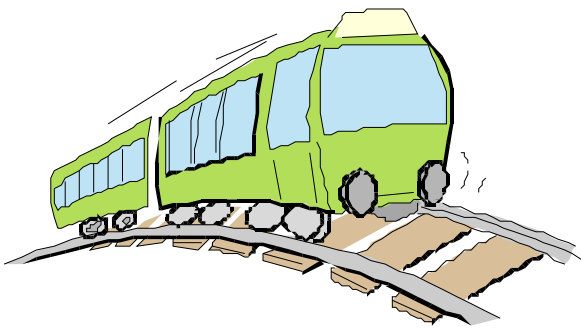
¹³ wartet

¹⁴ ersticken

¹⁵ Courage(frz.) Mut

¹⁶ langsam

¹⁷ ruft

Verleevt

Kai kenn ehr vun lütt op an. Se weern al tohoop¹⁸ in de Grundschool ween un seten sik nu in'n Tog na School faken¹⁹ gegenöver. Af un to snacken se tohoop.

5 As een vun sien Kollegen weten wull, ob he en niege Fründin harr, worr he richtig bös. He nehm em in'n Sweetkasten un bood em en Foder Schechs²⁰ för so'n Sabbelee an. Steffi

10 weer würrlich en smucke Deern. Aver se weer so fründlich, dat he nix op ehr kamen laten wull un Snackeree al lang nich. As Kai sik enes Dages op de Togfahrt na Huus werrer op sienen Platz
15 setten wull, harr sik dor al anners een breet maakt. „Kiek nich as so'n Oss" sä de Kerl, de twee Klassen över em in de Oberstufe güng. De kau sien Kaugummi hen un her un Kai stünn de ganze Tiet
20 vör de Bank un keek. „Disse Platz is besett' un du schüvst nu in'n Wind", sä de ut de Oberstufe, dreih sik werrer na Steffi hin un vertell ehr wat vun de niege Disco.
25 Kai güng langsam dör den Gang un sett sik denn bi en öllere Fru dal. An'n nächsten Dag beluur²¹ he vun wieden, wat dor bi sienen Platz los weer. En annern Kerl seet dor. An'n nächsten
30 Dag al werrer en annern. All Ogenblick swormen²² dor frömde Jungs bi Steffi rüm. Kai güng ehr ut den Weg un jaag achter sien Frünnen ran, wenn de em hochnehmen. He weer nich unglücklich
35 verleevt. Keen Stück.

As he een Morgen op den niegen Fahrplan keek, snack em mit'n Maal en bekannte Stimm an: „Hallo, Kai", sä Steffi achter em. „Fahrst du gor nich

---

¹⁸ zusammen

¹⁹ oft

²⁰ Prügel

---

²¹ belauern

²² schwärzten

geb. 1956 in Alfstedt-Bredemehe, Lehrer
schreibt plattdeutsche Hörspiele, Theaterstücke und
Prosa.

40 mehr mit'n Tog?" „Bün, bün krank
ween", stamer²³ he över de Schuller un
keek gau werrer op den Fahrplan.
„Achso. Ik heff mi al wunnert, worüm
du nich dor weerst. Ik meen, op dienen
45 Platz". „Heff...Grippe hat", sä he lies
„mit düchtig Koppweh un so" un arger
sik över sien Lögen. „Schön dat du
werrer op'n Damm büst." freu Steffi sik.
„Maak dat goot. Ik mutt los. Bet
50 morgen, in'n Tog. Ik hool den Platz för
di frie" As Kai sik ümdreih, weer Steffi
al meist weg un wink em noch eenmaal
to. Bet morgen harr se seggt. Sien Hals
weer mit eenmaal as dichtsnöört. Se
55 wull, dat he werrer bi ehr seet. Hitt un
kold leep em dat mit eenmaal övern
Puckel. In't Huus överlegg he den
ganzen Namiddach, wat he mit ehr
snacken schull. Un wenn he blots doran
60 dach, dat Steffi em in de Ogen kieken
dä, sweev he un föhl he sik doch, as
wenn he krank weer. An nächsten
Morgen bruuk he in't Badezimmer
düütlich länger. Alleen för de Haar mehr
65 as fief Minuten. Un ok dat Tüügut-
söken²⁴ duur solang, dat he meist to
laat²⁵ ut'n Huus keem. Op'n Bahnhoff
versteek he sik, dat se em nich all
op'n Bahnstieg bemöten²⁶ dä. As de

70 Schaffner de Fleit in'n Mund nehm,
sprung he noch gau in den Tog. Ob se
överhaupt dor weer? Sien Hart pucker
bet to'n Hals. Dor stünn se op, lach, as se
em sehg un wink em vun wieden to. He
75 nehm den Arm unseker hoch, beweeg
em en poor Mol hen un her un gung mit
weke Knee op sienen Platz to. Langsam
sett he sik bi ehr gegenöver daal. „Moin,
Kai, schön dat du dor büst", lach se em
80 fründlich an. „Moin, Steffi", anter he un
keek ehr blots en korten Moment lang in
de Ogen. „Ik bün froh, dat du hier sittst
un nich een vun de annern Glatt-
snackers", strahl se em an. Kai sluck een
85 Tuur dröög dal un sweeg still. „Weest
du, dat is mi einfach to blöd, wenn ik mi
s'morns²⁷ al so'n Gesabbel anhören sall,
wat för coole Mackers se sünd.“ „Dat
geiht mi ok so", sä Kai mehr för sik.
90 „Een slimmer as de annere,“ reeg se sik
op „dor hett mi richtig wat fehlt, as du
krank weerst.“ Steffi vertell un bald
weer dat so as jümmer. Se snacken un
marken gor nich, dat de Tog holen dä.
95 Op den Weg na de School gungen se
jümmer noch blangenanner²⁸ her un
vertellen.

²³ stammelte

²⁴ Aussuchen des Zeugs

²⁵ spät

²⁶ treffen

²⁷ des Morgens

²⁸ nebeneinander

De nedderdüütsche Minsch

- Keen is denn dat, de dor lang de Straat
kümmt mit 'n gelen Strohhoort up't gele
Haar? Un Gummistebeln hett he an un 'n
Manchesterbüx un över de linn' Jopp
5 driggt he 'n Lodenmannel mit Hirsch-
hoornknööp. Ja, nu weet wi't! Breetbeni
steiht he vör uns un streckt uns sien recht
Hand in'e Mööt, wi kennt em al, hebbt al
soveel leest vun em in de Wöör vörrut,
10 vun de ‚Fehrs-Gill-Böker, hebbt al soveel
höört vun em in'n Bremer Rundfunk: 't
is de ‚Nedderdüütsche Minsch'. Ach, wo
tru, fast un stark is sien Hand, de he uns
in'e Mööt höllt! Wo lüücht sien blage
15 Ogen so deep!
Sien anner Hand kann he uns ne geven,
he höllt 'n Piep, un snacken kann he ok
ne mit uns, denn he suugt je den Rook ut
de Piep. Man as he de Piep twüschen de
20 witten Tähn' ruttreckt un ok de Rook
'n beten bisietweiht, dat wi ne in een'
Törn hatschien mööt, könnt wi em
snacken höörn.
„Gu'n Dach ok“, seggt he mit'n depe un
25 faste Stimm, de tominnst so fast is as de
Eekboom ut dat Reuter-Leed, un em
speelt so'n lütt Lachen in't Gesicht rum,
vun de truun blagen Ogen bet herünner
to'n Halsknubbel.
30 „Wo geiht Se dat?“ fraagt wi.
De Nedderdüütsche Minsch böört sien
breden Schullern hooch.

geb.1936 in Hamburg, Oberstudienrat
schreibt Romane, Kurzgeschichten, Satiren und
Grotesken sowie Hörspiele in hoch- und
plattdeutscher Sprache.

„Ach“, seggt he, „’t mütt jo.“ Wedder
lacht dat ut sien Ogen, un na lange
35 Tiet - Nedderdüütsche Minschen denkt
nemli veel na un quasselt ne rum - lacht
he nochmal un seggt sinni:
„ ’t kunn beter wesen!“
„Jaja“, ik mutt süüfzen, „swore Tieden
40 sünd dat.“
Dor leggt mi de ‚Nedderdüütsche
Minsch’ sien rechte swore, brede, true,
faste Arbeitshand up de linke Schuller
un seggt:
45 „Harte Tieden gaht vörbi
Man een Volk mütt blieben.“
Un dorup kloppt he sien swore
Grootvadderpiep sachten up mien’
Achterkopp ut, denn he sitt vull
50 Snakentüüch un Hansbunkentöög, de
‚Nedderdüütsche Minsch’.
Man glieks dorup is he wedder ganz still,
earnst un sinni, so as wi’t vun em wenn’t
sünd. Mit swore Stimm seggt he:
55 „Wi bruukt noch nicht to vertwiefeln
Wi köönt de Noot överstahn,
Uns plattdüütsch Land,
uns plattdüütsch Volk,
Bruukt nich ünnertogahn.“
60 „Wo schön“, freu ik mi, averst denn
mütt ik doch fragen: „Un wörum geiht’t
ne ünner?“
Dor singt he, denn he höllt heel veel
vun’t Singen:
65 „Wi hebbt doch noch uns
Bookwetengrütt!

Pütt un Pann sünd vull daarmit!
Swatt un witt!
Düchti hitt!
70 Heer dormit!
Un jed’een fritt
Bet dat de Liefreem²⁹ ritt!“
„Dat stimmt“, mutt ik togeven, „Eten un
Drinken höllt Liev un Seel tosamen, un
75 solang wi noch uns Bookwetengrütt
hebbt, ward uns Volk ne week un
verdorven!“
De ‚Nedderdüütsche Minsch’ nickköpp
sinni:
80 „Un wat Bookwetengrütt vör’t Lief
Is dat ‚Ohnsorg’ vör de Seel!“
„Dat ‚Ohnsorg!““, roop ik, „is’n recht
Gottsgaav, ’t is so rech Foder för den
Geist!“
85 De ‚Nedderdüütsche’ kickt mi fast in de
Ogen, denn stoppt he sien Piep mit brune
Ekenblääd, kickt mi dorbi ümmerlos fast
in de Ogen, denn brennt he de Piep an,
kickt averst ümmer noch, fast, truharti,
90 dör den swatten Piepenqualm dör, sien
Ogen pliirt ne un traant ne. ‚Dat sünd
nedderdüütsche Ogen’, schütt mi’t nu
mit’nmal dör’n Kopp as’n Blitz, ‚up so’n
Ogen kann’n sik verlaten!’
95 Dorup dreiht he sik üm un geiht ‚weg,
mit swore, wiede Schreed, so, as güng he
up’t ümplögte Feld’. Ik kiek em na, bet
he, ganz in Piepenqualm hüllt, in’e blage
Feern verswinnt, - un as nix mehr vun
100 em to sehn is, aten ik hooch up!

²⁹ Gürtel, Leibriemen

Bi de Aborigines

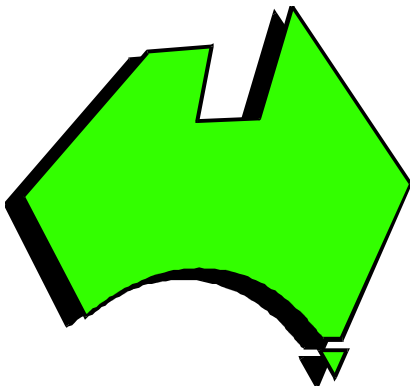
Oota liggt in den warmen Sand un kickt hoch in den düsterblauen Heven över em. He spöört en depe Roh in sik. Noch eenmal lett he den Dag aflopen, süht de
5 Biller düütlich vör de Ogen - un denkt sik hen to Jeena.

As jeedeen Morgen stell he sik tosamen mit sien Stammesbröder un -süstern in en halven Krink op, dat Gesicht nah
10 Osten hen. Ruuna, de Öllst, weer in de Mitt un füng mit Singen an. Na un na füllen all in, welk klappen in de Hannen, de annern stampen op de Eer.

Op en Teken³⁰ vun Ruuna wurm se still,
15 stünnen ohn Rögen – un op eenmal wüss Oota, wonehm dat vundaag langgahn schull. De Bescheed vun Ruuna weer in sien Kopp ankamen, ohn dat de en eenzig Wort spraken harr. Dat schull en
20 besünneren Dag warn. Jedereen vun Ruunas Stamm schull en Droom fangen.

Oota schick en Naricht an Planten un Tieren af, de em in de kamen Stünnen bemöten³¹ schullen, un he beed se üm
25 Vergeven, dat he welk eten müss.

Jeena blangen³² em harr vundaag Last mit ehr Fööt. Dree lange Dornen steken ünner de Huut. Oota dach an de Helerin

---

³⁰ Zeichen

³¹ begegnen

³² neben

geb. 1953 in Garding/Eiderstedt, Dipl.-
Bibliothekarin, lebt in Kellinghusen, schreibt
plattdeutsche Kurzgeschichten und Lyrik.

Aaga. Dat duur nich lang, dor stünn
30 Aaga för Jeena, Ootas stille Beed weer bi
ehr ankamen.
Se huuk sik dal, legg Jeenas Fööt in ehr
School, strakel³³ ehr sachten. Denn maak
se en lütten Büdel ut Slangenuut apen,
35 kreeg en Blattöl-Salv rut un reev³⁴ Jeena
dormit de Fööt in. Blangenbi³⁵ truck se
vörsichtig mit ehr lange Fingernagels de
Doorns rut. Bi düsse Prozedur sung se en
Melodie för dat Helen vun Jeenas
40 Wunnen.
Oota kunn tokieken, wo Jeena dat ümmer
beter güng, wo jeeden Ton ut Aagas
Mund dat Brennen un Steken aftrecken
leet; un bald leep se wedder
45 mit em, lichten Foots un ohn
Wehdaag.
„Fangst du mi en Droom?“ fröög se em
later. Dorbi lang se em en Stück glatt
Känguruh-Huut hen, dat se güstem
50 avend an't Fүүr ünneiht un mit Öl
inreven harr. Nu sehg dat ut as en runne
Schiev.
„Dat will ik doon för di“, anter he, „sök
du di en ut!“ Jeena wies in de Telgen³⁶
55 vun en Boom. En fien glinstern³⁷ Nett ut

hunnert un mehr weevte Fadens sweev
dor, en Kunstwark vun en Spinn. Oota
stell sik achter dat Nett, maak en gau
Bewegen mit Jeenas Känguruh-Huut - un
60 harr dat Nett infungen. As en wunner-
schön Bild kleev dat op de Schiev.
Oota droog dat Spinnenbild op sien
Hannen vörsichtig hen to Jeena un legg
ehr dat in den School.
65 Jeena seet lang un röhr sik nich, dat
Droom-Nett dreih se twüschen de
Fingern hen un her. Op eenmal stünn se
op un fung an un danz, dreih sik mit wiet
utstreckte Arms, wessel dat Nett vun een
70 Hand in de anner.
De Sünn sack hendal, all Bröder un
Süstern güngen op de Nacht to. All wat
se bemött³⁸ weer an düssen Dag,
Wuddeln un Blääd, Eidechsen un Kävers
75 harr en gode Mahltiet geven. Wat
överbleven weer, wurr in de Eer laten,
schull wedder torüchgahn in den groten
Loop vun de Natur. Ruuna maak en
Teken, all stellen sik op to den groten
80 Dank, bögen sik vör de Eer, de ok an
düssen Dag för se sorgt harr.

---

³³ streichelte

³⁴ rieb

³⁵ Nebenbei

³⁶ Zweigen

³⁷ glitzernd

---

³⁸ begegnete

Hochtiet in Bockelbüttel

Dat Empeier-Stäit-Bildding vun Bockelbüttel is je uns Teppich-Koophuus. Denn kaamt de Wohnsilos vun uns Neebooveertel „Gröönholt“. Is di ok al opfulln:
5 je gräsiger so'n Neebooveertel is mit all de Beton-Borgen, je schöner sünd de Naam'. „Mümmelmansbarg“ in Hamburg höört sik doch ok an na Dann' un Wischen un Heid un lütte Hasen, na so'n
10 Aart Disneyland, dat Hermann Löns stylt hett.

Dat drüttgröttste Boowark in Bockelbüttel is jedenfalls de Jacobi-Kark an' ool'n Markt. Se is de rechte
15 Middelpunkt, un wenn ehr Klocken an to lüden fangt, denn hett ganz Bockelbüttel dor wat vun. Un wenn de Starfeiter's över uns öven doot un so deep över de Hüser langsjaagt, dat se faken³⁹
20 de Feernsehantenn' afraseert, denn maakt uns dat gornix, denn wi sünd so träniert up Larm dör dat Jacobi-Kark-Klockenlüden, dat twee Meter wieder weg 'n AKW hochgahn kunn, dat wöör
25 uns nix utmaken!
Ok de Rockers un Punkers mit ehr Musik: de meisten vun se wahnt nah bi de Jacobi-Kark un sünd al as lütte Krabbelgöörn up Larm „konditioniert“
30 worrn dör de Lüdere. Dat is averst noch lang ne allens, wat di uns gode St. Jacobi

---

³⁹ oft

geb. 1936 in Hamburg, Oberstudienrat
schreibt Kurzgeschichten, Satiren und Grotesken
sowie Hörspiele in hoch- und plattdeutscher
Sprache.

beden deit. Dat Schönste sünd je de
Truung'n! Meist jeden Nameddach sünd
dor welk ... wenn 'k Tiet heff, gah ik
35 ümmer hen un kiek mi dat an. Toerst,
graad is de Karkendöör upgaan, kaamt je
de Fotografen, se gaht trüchwarts de
Stufen dal, un de Lüüd wett' jedesmal,
woveel vun jem stulpert un op'n
40 Achterkopp knallt un wat ditmal 'n
Rettungshubschrauber kamen mutt oder
bloots 'n gewöhnlichen Krankenwagen.
Denn kaamt de Blumenstreukinner, denn
Bruut un Brögam, denn de Verwandten,
45 un all frisch vun'n Babutsch⁴⁰ un in
Smokings un lange Kleider.
Wat an' meisten Spaaß maakt för de
Tokiekers, dat sünd averst de Arbeits-
oder Vereenskollegen vun den Brögam.
50 Wenn he bi de Schützen is, denn staht
sien Frünn' Spaleer, all in Uniform un
mit ehr Ordengebammel, un wenn dat
Bruutpoor ut'e Kark kümmt, denn
scheet' se Saluut. Oder wenn de Brögam
55 Footballer is, denn staht sien Vereens-
kameraden Spaleer in ehr'n Football-
dreß, un wenn de Brögam rutkümmt,
denn scheet se em 'n Football gegen den,
dat schall Glück bring'. As Karli Oppelt
60 heiraadt hett, he is je Bezirks-
schosteenfeger, dor hebbt sien Kollegen
em un sien junge Fru 'n Emmer Sott

övern Kopp kippt, is ok'n olen
Glücksbringer-Bruuk. Wat de Arbeits-
65 kollegen bi Slachtermeister Dampel sien
Hochtiet maakt hebbt? Mit Innereen
smeten? Ach wat, ok ehr Berufs-
kledaasch harrn se nich an: Gummischört
mit Blootplackens op, un in de Fuust dat
70 grote Slachterbiel ... nix.
Se stünn' dor in' swatten Antoch, as de
Beerdigungsünnernehmers, un süngen
„Sah ein Knab ein Röslein stehn ...“. Mit
Stimm' so zaart as 'n ganz zaartes
75 Roastbief. Weerst du nie op kamen, dat
disse Herrn Slachters weern.
Bi Polzeiobermeister Thal sien Hochtiet
sünd Bruut un Brögam denn wedder
ünner 'n Dack vun krüüzte Gummiknüp-
80 pels dörgahn, un en Watersmieter hett
Saluut schaten. Du, dat weer so fierli, all
de Bekannten un Verwandten un ok de
Tokiekers harrn Tran' in'e Ogen.
Annern Dach stünn in de „Bockelbütteler
85 Nachrichten“, dat de Watersmieter mit 'n
anner Geräät verwesselt worrn weer: de
Dingers seht je ok all liek ut. Jedenfalls,
de een weer för de Hochtiet präpariert
west: sien Water weer 'n Schubs
90 Rosenessenz togeven worrn. Bi den
anner Watersmieter, den för de Demo in
Brokdörp, weer dor natüürli 'n beten
Traan'gas binn' wes.

⁴⁰ Friseur

Jödenlamke⁴¹

De Dag weet ik noch, as Pannkooks dat Geschäftsrad kregen. Wi bekeken 't vun elke Siet, man wi dörfen dat nich anfaten, dat weer so infett.

5 Bald hebben Hinni un Harm sik um dat Rad haut. Elkeen wull dorup fahren. Dat kunn wesen, dat de een dat vörn bi de Lenkstang to packen kreeg un de anner achtern an de Gepäckträger reet - bit een,
10 meesttiets⁴² weer dat Harm, na de Luftpump greep un de anner dormit wat up't Jack geev. Mit veel Gebrüll gung dat so en poor Mal hen un her, man wokeen up't Rad seet, harr noch nich immer
15 wunnen.

Dat weer, as dat Rad al lang dat Jödenrad⁴³ nöömt worr.

De eerst Tour mit dat niege Rad maak Lamke na de Stadt hen. As se över de
20 Kanalbrügg bi de Kark wull, stunn dor veel Volk. De Lüüd keken all na een Kant. Nüms sä wat. In de Feern weer Getrummel to hören un Gedrüs, wat neger keem.

25 De Lüüd, de vörn stunnen un up de Tönen⁴⁴ gungen, müssen wull al wat sehn könen.

Un nu kunn Lamke dat ok sehn: Midden up de Straat marscheer en Trupp Lüüd,
30 vöran een mit en Trummel, an de Siet; wat wieder achtern, lepen twee, drie,

---

⁴¹ Judenlamke

⁴² meistens

⁴³ Judenrad

⁴⁴ Zehen

geb. 1925, Pastor, viele plattdeutsche
Veröffentlichungen. Bedeutender zeitkritischer
Roman: Lamke Pannkook, Fritz-Reuter-Preis 1982.

veer SA-Lüüd. Un nu kunn se 't sehn: de
mit de Trummel weer Jöde⁴⁵ Glück - de
Veehkoopmann, de se ok woll „Teddi“
35 nöömnden, wiel he wat dick weer un wiel
he rode, kruselige Haar harr. De „Teddi“
harrn se de Trummel vörbunnen.
Lamke kunn de beter Fruuns nich
verstahn, de sik neeschierig in de Weg
40 stunnen. Nee! Dat weer ehr veel to
minn⁴⁶. Bloot weg hier!
Se dreih dat Rad - un dorbi kreeg se noch
Slachter Hirsch to sehn, de furts achter
de Trummel leep.
45 Lamke fohr ehr Tour wieder. Wo se fohr
un wat se dee - dat Bild kreeg se nich vör
de Ogen weg: de „Teddi“ mit de Trum-
mel un achter em Slachter Hirsch.
Wo faken⁴⁷ harrn de ehr Bessens
50 opköfft!
De fründliche Fru Hirsch, de se all so
geern lieden muchen, wo much de nu
wull wesen?
An disse Namiddag, dat much so um fief
55 wesen, weer Lamke up de Dwarsweg, de
achterlangs na 't Feld togeiht. Vör ehr
leep en Mann, de sik, dat seeg se furts,
fast nich mehr up de Benen holen kunn.
As se em fast wedderharr, sett he sik an
60 de Wall – un nu seeg se 't: Jöde –Gold-
schmitt!
Lamke steeg af un stunn vör em un wull
wat seggen: „Goldschmitt“, wull se

seggen, „Goldschmitt, wat is di?“ Dat
65 weer ehr, as wenn se nix seggen kunn.
Disse Mann vör ehr, de keek nich mal
up. Disse Mann weer so mööd un so
trurig, as se noch nie en Minsch mööd un
trurig sehn harr.
70 Se bück sik dal, se leed em de Hand up
de Schuller, se sä to em: „Goldschmitt,
wat is di? Goldschmitt, ik bün't, Lamke
Pannkook. Goldschmitt, is di nich good?
Nimm mien Rad - hier! Du muss nu eerst
75 mal na Huus hen - dann warrd 't beter mit
di.“
So sä se to em. Jöde Goldschmitt bleev
lang sitten, denn dee he en depe Sufzer,
he sä nix, he keek nich, he neem dat Rad.
80 Lamke stunn un keek em na - un worr
gewohr, dat dor achtern noch twee, dree
Bessens upseten.
Engelke wuss vun dat, wat Lamke
vundaag sehn un hört harr. He wuss ok,
85 dat se de Jödenkark⁴⁸ in Brand staken
harren, letzt Nacht. De SA harr dat daan,
weer dor bi de Arbeit seggt worn, un
keen Fүүrwehr weer dor kamen. Buten
weer dat düster worm. Hinni sull dat Rad
90 vun Goldschmitts halen: „Maak to,
Fent⁴⁹!“
He gung hen. Dat Rad stunn bi
Goldschmitts Huus an de Muur. In't
Huus brenn keen Licht. He seeg nüms un
95 nüms seeg em.

---

⁴⁵ Jude

⁴⁶ gering

⁴⁷ oft

---

⁴⁸ Synagoge

⁴⁹ junger Mann

Harry

Hett sik dor wat röhr? Armin wischt mit de Pullover-Manschett de Lins vun sien Zielfernrohr schier, leggt heel⁵⁰ vörsichdi de Kopp op de Schulterstütz, de egens op
5 sien Körperbun afstimmt is, treckt dat Präzisionsschützengewehr noch wat dichter an sik ran un pliert wedder na nerrn. He hett dat Finster direktemang in't Visier un dor, liek ünner dat grote
10 „S“ vun de „Sparkasse Groß-Fischdorf“, kunn ween, dor hett sik jüst wedder de Vörhang bewegt. Is dat en Keerl dor achter? Dat, wat sik dor pickswatt⁵¹ vun de düstere Achtergrund afheven deit? Is
15 he dat? Oder is dat en grote Plant, en Stellwand? Is dat überhaupt wat?
Un wenn he dat nu is? Armin treckt dat Gesicht tosamen, wat he den Schnurrbaart an de Näsenspitz spören deit.
20 Dunnerslag noch mal! Woso hebbt se nerrn ni oppasst mit de Funkfrequenz?
„Identität der Zielperson vermutlich geklärt“, harr dat miteens ut sien Head-Set quarkt, „Harald Knudsen...“

25 Denn brook de Stimm vun de Einsatzleiter af un en lütte Stoot later hörte Armin blots noch sien Kommandoföhrer: „Verd...!“ Un denn weer dat wedder liesen wurrn in sien Kopphörer. Aver dat
30 beten, wat he hört harr, weer all veel to veel. Bit dorhen harr he bi sien eersten Scharpschützen-Insatz heel ruhi ageert. Vörschriftsmäöi harr he sien Positschon innahmen, harr sik flach as en Haas in
35 sien Sass⁵² op dat Dack güntsiet vun de Spaarkass hendrückt, sien Gewehr klaarmaakt. Woll hunnertmaal harr he fröhmorns, wenn de Sünn opgüng, so op en Hochsitz luurt, de Schrotflint in'n
40 Anslag, un tööv⁵³, wat de Haas dor nerrn mit den Kopp hochkeem. Un nu schull dat to'n eersten Maal op en Minschen gahn. Aver dat weer en Schwoorverbräker. He harr de Lüüd in
45 den Tresorruum insparrt un en junge Fru as Geisel nahmen, as he mit sien Sack vull Geld ut de Spaarkass ni mehr rutkeem, wieldsat de Polizei all dorweer. Nix anners harr Armin bitto vun den
50 Keerl wusst. Un nu wull em disse Naam ni mehr ut de Kopp: Harald Knudsen. Weer dat Harry? Oh, mien Gott, blots dat ni! Armin kreeg sik faat dorbi, as he kort över dat Zielfernrohr weg na baben in
55 den Häben⁵⁴ plierte. De Teerpapp op dat Dack weer ni ganz dröög. Armin leep en kole Schuur över de Rööch.

⁵⁰ ganz

⁵¹ pechschwarz

⁵² Nest

⁵³ gewartet

⁵⁴ Himmel

geb. 1949, Realschullehrer und Journalist, wohnt in St. Peter-Ording, Sachbuch „Kinder, Werbung und Konsum“, Herausgeber des Jahrbuches für St. Peter-Ording.

Nu kummt nerrn⁵⁵ op de Straat Larm op.
En gröne Auto rullt neger⁵⁶ an de
60 Ingangsdöör vun de Spaarkass ran, heel
sinni. En Blaulicht zuckt över de Muurn,
de Finster un Döörn vun de Hüüs
rundümto. Getrappel vun gaue Fööt is
dor un dat Geswiester vun heesche
65 Stimmen. Wat se ropen, kann en ni
verstahn.

„Achtung!“, hört Armin in sien
Kopphörer un wedder: „PSK –
Achtung!“ Mit de linke Hand treckt he
70 dat Mikro noch wat dichter an sien
Mund un giffit liesen Rückmeldung:
„Ziel rot!“

Achter dat Finster röhr sik nix.
Un wenn dat doch Harry is? Armin
markt sien Hart baven⁵⁷ in den Hals
75 kloppen. Woans schull he op Harry
scheten? 17 Jahr lang weern se de besten
Frünnen west. Toerst in de Sandkist,
wo Mudder jümmers mit em hengüng un
Harrys Mudder ok. Denn in de Grund-
80 school, in de Realschool. Meisttieds
harrn se blangenanner seten, harrn
gegensiedi afschreven bi de Mathearbeit
un sik düchdi freut, wenn de ole
Harmsen dat wedder ni markt harr.

85 „Ziel rot!“, kummt dat wedder dör de
Luft in sien Head-Set flagen un Armin
giffit Anter⁵⁸, as he dat learnt hett. Eerst,
wenn dree vun veer ut dat Kommando

„Ziel grün!“ mellen doot, wenn se em
90 heel dütli in't Visier hebbt, denn
drücken se alle dree op eenmaal af. Dor
schall ni blots ener alleen an den Dood
vun en Minschen Schuld hebben. Armin
hett dat all'ns in sien Kopp. Aver wat is,
95 wenn dat Harry is, hamer em dat wedder
un wedder in sien Kopp. Meist teihn
Jahr lang harrn se sik ut de Ogen
verloren. Un as he Harry denn wedder
bemöten⁵⁹ dä, dor meern⁶⁰ in Hannover,
100 vör de Ingang vun dat Koophuus, dor
harr de sik böös verännert. Mißtruisch
keem he Armin vör, vertell knapp wat.
Un as he höör, wat Armin all lang bi de
Polizei weer, dor weer doch so'n
105 egenartige Blinkern in sien Ogen. So
weer dat doch, oder? Snack he sik dat
blots in?

Dor – rumms, de Döör flüggt op – in't
Blaulicht susen de Schatten vun twee
110 hoch opreten Minschenarms över de
Muur. En Keerl schütt ut de Döör un
liggt all in den sülbigen Momang lang
henschlagen op dat Plaaster. Gesicht na
nerrn, Arms wied vör sik. De Been
115 breed. Musenstill. Nüms hett schaten.
Un denn dreiht he den Kopp en lierlütte
beten to Siet. Armin hett em piel in't
Visier. Dat is Harry. Armin rullt sik
weg. Eerst dor markt he, wat de Sweet
120 em ünner de Kraag weglöppt.

⁵⁵ unter

⁵⁶ näher

⁵⁷ oben

⁵⁸ Antwort

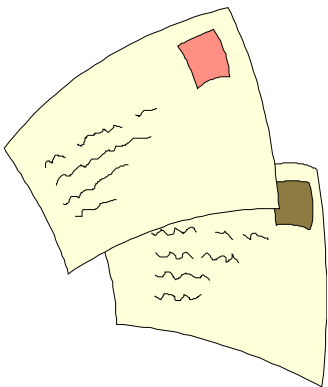
⁵⁹ begegnen

⁶⁰ mitten

Annars mutt dat nu warrn!

Un nu?

So in de Brass⁶¹ heff ik Vadder noch nie
sehn! „Nu is Fieravend!“ hett he brüllt
un mi schüddelt, dat mien Kopp hen un
5 herfloog as so‘n Wackelpudding. Denn
hett he mi in mien Stuuw schubbst – ik
full binah gegen den Disch. „Fernseher
un Computer bleibt hüüt ut!“ keem noch
achteran un denn hett he de Döör
10 toballert. Dat is dat Letzte, wat ik mi
wünscht heff: Mi mit Vadder
vertöörnen⁶²! He weer doch jümmer
ganz stolt op mi. Wi kemen doch
jümmer fein torecht, wi beiden Männer,
15 siet Mudder mit Angela weggahn is.
Nu is Fieravend, hett he brüllt. Weer
wull doch en beten veel, wat ik utfreten
heff de letzte Tiet. Worum blots kümmt
bi Andy nie wat rut, aver bi mi fast
20 allens? „Du bist even noch lang nich
perfekt“, meent he. Mag wull sien:
jedenfalls sitt ik eerstmal in de Schiet.
Villicht, wenn de vun Minimal güstern
hier nich anropen harrn – villicht harr
25 Vadder denn nich ganz so slimm
reageert? Blots wegen dat se em so goot
kennen deen, harrn se nich de Polizei
haalt. Hebbt se seggt – aver dat weer ok
dat letzte Mal, dat se dat dörgahn leten.
30 Dorbi bruk ik den ganzen Kraam doch
garnich – verschenk dat!

---

⁶¹ Zorn

⁶² erzürnen

geb. 1932 in Klanxbüll/ NF, Krankenschwester,
Hausfrau, lebt in Garstedt/ Niedersachsen, schreibt
hoch- und plattdeutsche Kurzgeschichten

Dat mit Frau Tütsen hüüt morgen, dat
weer wirklich en Tofall. Ik wull Kalle
blots mal wiesen, wo good ik dat al kann
35 mit den Trick – sieben: Arms anwinkeln,
Füüst ballen, den Kopp en beten na vörn
nehmen, so doon, as wenn ik boxen
will – un mi denn mit en Wuppdi op
mien linke Foot en beten dreihn,
40 hochspringen un dorbi mit rechts
topedden. Fru Tütsen heff ik gornich
sehn, wat föhrt se ok op den Footstieg!
Ik dreep vull ehr Vörderrad! Se full erst
gegen Harders Tuun un denn op de Eer.
45 „Volltreffer!“ reep Andy vun de anner
Stratensiet röver – dor müssen Kalle un
ik lachen. Ik heff to ehr seggt, dat mi dat
Leed dee, dat ik dat nich wullt harr un
dat wi nich över ehr lacht hebbt. Mien
50 Vadder weer man jüst to Döör rin, dor
klingel al dat Telefon.
Dat hett he mi je noch toglööv't, dat dat
en Tofall weer, dor weer he noch ganz
nett.
55 Man as he denn sien Post dörseeg un en
Breef mit en Reken funn, de vun
Klingels Rechtsanwalt keem, dor worr
sien Kopp al ganz rot. Ik weet ok nich,
worüm ik dit Weekei jünmer
60 verprügeln mutt. Warrt vun sien Mudder
elkeen⁶³ Morgen na School henföhrt! All
lacht se em ut dorüm. Wat weer mi dat
genererlich ween! Sien Gesicht is so

antofaten as dat vun uns Baby - dat heff
65 ik doch strakelt⁶⁴ un nich rinhaut. Weer
en beten slimm, dat letzte Mal, geev ik
to: Blaue Oog, opplatzt Lipp un en Tähn
rut. Man liekers: De hebbt doch Geld as
Heu, wat wüllt se dat Repareern nu vun
70 Vadder betahlt hebben? Un denn noch
„Schmerzengeld“! Lachhaftig sowat!
De sull sik lever to Wehr setten!
Tosamenrieten mutt ik mi nu aver, wenn
ik em seh.
75 Ik dach, nu is Vadder al vull Woot, denn
giff em man glieks den Breef vun de
School, is en Afftwasch.
Man dor weer dat mit em ganz un gor
ut! He bringt di um, heff ik dacht.
80 Wat sall ik nu doon?
Even is Christel kamen, aver se kickt
bestimmt nich bi min rin. Wenn wat is
mit mi, denn seggt se jümmer to Vadder:
„Das ist dein Problem!“
85 Villicht weer dat doch beter, wenn
Mudder wedder trüch keem? Aver dat
warrt doch nix, se will wedder heiraden,
hett se schreven.
Wenn Vadder mi nich mehr lieden mag
90 – dat kann ik nich af! Denn laat ik mi
lever vun Andy utlachen. „Bangbüx,
Hasenfoot, Weekei!“ warrt he achter mi
ranropen - liekers⁶⁵: Dat vele Dummtüüg
machen, dat mutt ophören! Sluss dormit!
95 Fieravend, as Vadder seggt.

⁶³ jeden

⁶⁴ gestreichelt

⁶⁵ trotzdem